

άλιμουδιάζω Καππ. (Σινασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλιμουδιά.

Ἐπικαλύπτομαι δι' ἀλιμουδιάς, ὁ ἰδ.: Ὁ τοῖχος ἀλιμουδιάσει.

άλιμπερδίτσα ἡ, Χίος

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Λοφίον κεφαλῆς: Αἰνιγμ. Φράγκος ἀξεβράκωτος μετ' ἡν ἀλιμπερδίτσα του τὴν κόκκινη γυρίζει καὶ σημαίνει τοῖς καμπάνες καὶ ξυπνᾷ τοὺς πεθαμένους (πετεινός).

άλιμπιστος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. λιμπιστός <λιμπίζομαι.

Ὁ μὴ συνηθίσας εἰς τι.

άλιντίζω ἐνιαχ. ἀλιδίζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Οἶν.) Μέσ. ἀλιντίζομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *alintmak* = θίγομαι, πειράζομαι.

Α) Ἐνεργ. **1)** Παραφέρομαι Θράκ. (Σαρεκκλ.): Ἀλιντίσει πάλε. **2)** Ὁργῶ πρὸς συνουσίαν, ἐπὶ ζῶντι Πελοπν. (Οἶν.)

Β) Μέσ. **1)** Σκιρτῶ, ἐπὶ μικροῦ παιδίου Κύπρ.: Τὸ μωρὸν ἀλιντίζεται. **2)** Ὁργῶ πρὸς τι, εἶμαι ἔτοιμος, πρόθυμος νὰ πράξω τι, μάλιστα κακὸν Κύπρ.: Μὲν ἀλιντίζεσαι! (μὴ ἐτοιμάζεσαι νὰ φιλονικήσης κττ.)

άλιόρας ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλιορίζω ὑποχωρητικῶς ἴσως κατὰ τὸ ἐξώρας.

Οὐχὶ ἐγκαίρως: Ἀλιόρας ἦρθε. Συνών. ἀργά.

άλιορεύω Θράκ. ἀνιορεύω Θράκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλιορίζω κατὰ τὰ εἰς -εύω λήγοντα ρήματα.

Ἐρχομαι βραδύτερον διὰ νὰ ἴδω τινά, τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν προτέραν μου ἐπίσκεψιν δὲν εἶδα.

άλιόρι τό, Ἰκαρ. ἰλιόρι Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλιορίζω ὑποχωρητικῶς. Ἡ λ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ Ἀμοργοῦ τοῦ ἔτους 1506 «τὸ ἀλιόρι τῆς μάνδρας τῶν καμινίων». Πβ. ΙΒογιατζίδ. Ἀμοργ. 76.

1) Μάνδρα χοίρων (ἴσως ἐκ τῆς σημ. τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον βλέπει ὁ ἥλιος, προῆλθεν ἡ τοῦ ὑπαίθρου, ἐκ ταύτης δὲ ἡ τῆς μάνδρας) Ἰκαρ. **2)** Ὁ χρόνος καθ' ὃν γίνεται ὁρατὸς ὁ ἥλιος τὸ πρῶτον, ὁ περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου χρόνος Κύθηρ.

άλιορίζω, ἡλιορίζω Χίος ἀλιορίζω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἰλιορίζω Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἰλιουρίζω Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Πιθανῶς ἐκ τοῦ οὐσ. ἡλιος καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

1) Ἀνατέλλω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀλιορίζει, ὥρα νὰ φύγῃς Ἀπύρανθ. Στεκάστε μὲ σιμῆς νὰ ἰλιορίση, νὰ ζεσταθῇ ἡ μέρα, γιὰ εἶναι κρύο αὐτόθ. Ἀλιορσμένα νὰ, μόνου σήκω αὐτόθ. **β)** Ὑψοῦμαι, ἀνέρχομαι εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἐπὶ τοῦ ἡλίου Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ὅσο ἰλιορίζει (ἐνν. ὁ ἥλιος) Κύθηρ. **γ)** Γίνομαι ὁρατὸς

διὰ μέσου τῶν νεφῶν, ἐπὶ τοῦ ἡλίου Κύθηρ. **δ)** Κατὰ γ' πρόσ., ἐπέρχεται νηνεμία, εὐδία, καλοκαιρία Στερελλ. (Αἰτωλ.): Εἴχαμι βαρὺν χ' μῶνα τούτις τ'ς μέρις, τώρα ἰλιόρσι. Ἀμα δὲ ἰλιουρίσ' οὐ κινός, ποῦ νὰ πᾶς ταξίδ'! **2)** Βραδύνω, ἀργοπορῶ (ἐκ τῆς σημ. τοῦ πράττειν τι κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου) Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ἀλιορίσαμε νὰ πάμε τὸ χωράφι Μάν. || Ἀσμ.

Ἐμεῖς κι ἂν ἀλιορίσαμε, καλὸ κυνήγι πάμε, κουρσέψαμε μὲ γειτονιά καὶ πήραμε μὲ κόρη

Μάν. **3)** Ἐκτίθεμαι εἰς τὸν ἥλιον, θερμαίνομαι Χίος Συνών. ἡλιόζομαι.

άλιόρισμα τό, ἀμάρτ. ἰλιόρισμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλιορίζω.

Ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, συνήθως εἰς τὸν πληθ.: Ὁ τὰ ἰλιορίσματά φασ σήμερα καὶ πεινῶ πάλι τώρα (φασ=ἔφαγα).

άλιπαρος ἐπίθ. Κρήτ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. λιπαρός. Πβ. Θησαυρ. καὶ Sophocles (λ. ἀλιπαρός).

Ὁ μὴ λιπαρός, ἐπομένως ἀνούσιος, ἄνοστος: Ψάρι ἀλίπαρο. Πβ. ἀλιπάριος, ἀλιπος.

άλιπάρωτος ἐπίθ. Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λιπαρώτος <λιπαρώω.

Ὁ στερούμενος πάχους, ἀπαχής. Συνών. ἀλιπος **1**. Πβ. ἀλίπαρος.

ἀλιπας ὁ, Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀλ'πας Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλιπος.

Γῆ γλοιώδης καὶ ἄγονος ἔνθ' ἀν.: Ὁ δὸν ἀλ'πα τίποντα δὲ φνιγῶν Ἰμβρ. Πβ. ἀλίπαστος.

ἀλίπαστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀλίπαστος.

Ἀλατισμένος: Ἀλίπαστα χαψία (εἶδος μικρῶν ἰχθύων).

ἀλίπαστος ἐπίθ. Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λιπαστός <λιπάζω.

Λεπτόγειος, ἄγονος, ἐπὶ γῆς. Συνών. ἀλιπάσωτος. Πβ. ἀλιπας.

ἀλιπάσωτος ἐπίθ. Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λιπασωτός <λιπασώω.

Ἀλίπαστος, ὁ ἰδ.

ἀλίπεδο τό, ἀμάρτ. ἀλίπιδου Λέσβ. ἰλίπιδου Μακεδ. (Σισάν.) ἀλίπιδος ὁ, Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀλίπεδον.

1) Ἐπίπεδον παράλιον μέρος δυνάμενον νὰ κατακλυσθῇ ὑπὸ τῆς θαλάσσης Μακεδ. (Σισάν.) **2)** Ἀργιλόχωμα ἐκ τῶν ἀλιπέδων Μακεδ. (Σισάν.) **β)** Πᾶν ἀργιλόχωμα γλοιῶδες Λέσβ. [²]

άλιπονέρι τό, ἀμάρτ. ἀλ'πονέρι Ἰμβρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλιπας καὶ νερό.

Ὑδωρ ἀναβλύζον ἀπὸ ἀλιπα, γλυφόν: Τοῦτον τοῦ νεροῦ κρυὸ εἶναι, ἀμμ' εἶναι ἀλ'πονέρι, δὲ δίνιτι.

